

De overlevende

Al heel jong ben ik met varen begonnen,
maar één angst heb ik nooit overwonnen
- ik schaam mij als ik dit nu lees -:
koudwatervrees.

Geen storm was mij ooit zwaar genoeg,
al kreeg ik nog zoveel voor mijn boeg
en duurde de reis ook nog zo lang,
ik was niet bang.

Maar één keer ben ik echt geschrokken,
sindsdien zit ik met de brokken,
toen viel ik heel erg door de mand
en bleef aan land.

Onze lading bestond uit vaten
koud water voor de Emiraten.
We gingen voor de eerste maal
door het Suezkanaal.

Ik monsterde als laatste aan,
en kwam daardoor alleen te staan.
Zo ging ik met die ouwe schuit
het zeegat uit.

Het tij en ook de wind zat tegen,
toen kwam er mist, en daarna regen,
we schoten met die notendop
geen meter op.

De ouwe was een dronkenlap
die lak had aan goed zeemanschap.
De kok werkte de laffe stuur
over de muur.

De bootman bond de koksmat vast,
en zei: "Jij bent niet meer tot last,
totdat we terug zijn op de Maas,
ben ik de baas!"

Het leek me eerst geen goed idee,
maar later deed ik volop mee,
ik werd zonder mededogen
meegezogen.

Het kon zo echt niet blijven gaan,
dat muiten ging mij tegenstaan.
Toen heb ik op een kwade nacht

een list bedacht.

Met alles wat ik had geleerd
heb ik het kompas gesaboteerd,
anders werd die verdoemde boot
mijn wisse dood.

Het is niemand opgevallen,
ze lagen onderdeks te lallen
of sliepen languit als een blok
na de laatste slok.

Zo naderde die rotspartij,
dat was een buitenkans voor mij!
De laatste teerling werd gegooid:
't was nu of nooit!

Ik sloeg alarm, maakte misbaar,
brulde de hele bende bij elkaar.
Ik deed alsof ik was ontspoord
en sprong overboord.

Het schip is met man en muis vergaan,
en naar mij kraaide nog geen haan.
Ik zwom naar land, en ben ontkomen
tussen de bomen.

Pas toen ik durfde blijven staan
besepte ik wat ik had gedaan:
ik had mijn maten ongevraagd
de dood in gejaagd.

Sindsdien doe ik geen oog meer dicht,
ik ben voor mijn angst gezwicht.
Voor water blijf ik voortaan bang,
mijn leven lang.

En nu vertel ik dit verhaal
voor de allereerste maal.
Ik word gekweld door angst en spijt,
ik moet het kwijt!

Ik overleef, en dat is al
wat voor mij ooit tellen zal.
Echt, ik meen het serieus:
ik had geen keus.

Het water heeft voor mij afgedaan,
nooit ben ik meer naar zee gegaan.
De reden is en blijft nog steeds:

koudwatervrees.

Peter Bouchier
2014

*